

22120047

International Baccalaureate®
Baccalauréat International
Bachillerato Internacional

CATALAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Comenti **un** dels dos textos següents:

1.

Aquests són els documents que he trobat i que m'han semblat més importants pel que fa al procés de la besàvia; i aquets han estat els mots de la Serafina, no pas reproduïts exactament –perquè ella no s'hauria trobat deseixida davant d'un magnetòfon–, ni tampoc narrats en un sol dia; ella me'ls anava contant, a poc a poc, però sense entrebancar-se, fins al punt on els he deixat. Però en arribar-hi, semblava haver-hi un hiatus a la seva memòria; o, potser, els records de la seva mare, la Serafina major, s'havien entelat amb la calitja del temps, talment les carenes de les Alberes es desdibuixen de vegades i en surten només alguns cims, i encara amb la blavor més esvaïda. Així dos moments treien el cap amb insistència: el primer dia que va tornar a petjar el llindar de la casa de Vilasirvent amb la seva mestressa, i la mort del noi petit de Dolors Canals. Amb l'ajut, però, d'altres papers de l'arxiu –factures, cartes aparentment sense importància, inventaris i retalls de diari– i amb algunes coses que he collit de llavis diferents, em penso que he pogut reconstruir en bona part allò que mancava al relat de la Serafina menor fins a l'any que morí Jeroni Moragues.

Cal dir, primer de tot, que la besàvia va sortit absoluta del judici; però les enraonies continuaven pel poble, i ella va restar temps sense quedar-se ni una nit a dormir a Les Closes. Hom havia perdut tant de temps amb el seu procés, menyspreant altres possibilitats, que la mort del seu marit va resultar, de moment, un veritable misteri i una font inestroncable de conjectures. Dolors Canals vivia a Belvis amb els seus pares, que li havien estat un suport com de pedra per la duresa, si la pedra pogués esdevenir tendra. El dia que hi va tornar, acabat el judici, pesava només trenta-nou quilos, poquíssim, tot i que era baixeta i tenia els ossos petits. Pel camí, amb els ulls desavesats per gairebé un any i mig d'empresonament, no parava d'esguardar cada paratge: els camps que ja rossejaven, el vell pont prop del poble, la filera de pollancre esvelts ran de la riera, algun de cofat amb nius de garses, els teulats de les cases, totes conegudes, i, finalment, la gran porxada i el jardí de can Canals: li semblava que feia anys des del dia que en va marxar; els grocs i els verds dansaven sense parar i tot d'una semblaven esborrar-se davant dels seus ulls i els crits dels seus infants creixien com el brogit d'un torrent que encara no veus mentre t'hi vas acostant, i feien llunyana qualsevol altra remor, supèrflua tota mirada que no reposés en la seva tendrísima carn.

Li va costar una mica d'adaptar-se altra vegada a la vida de la casa; fins aleshores tot havia estat com un malson continuat. Ara començava a enyorar de veritat el seu home en el viure ja normal, quotidià, mentre desapareixien les ombres de la por. Els primers dies, recordava la Serafina, hom va observar que li havia restat un gest que repetia sovint: es passava la mà dreta davant dels ulls i després pels polsos, com si volgués allunyar alguna visió, algun record d'aquell any i mig que encara va tornar, germà de la fosca, a controlar-li el són de moltes nits. Tanmateix tots estaven joiosos de la seva constant millora, a can Canals. Feia setmanes que el seu oncle, fadrister de la casa, havia anat a viure a Les Closes per dur la propietat, perquè en Narcís Julià encara era a la presó per motius polítics; no hi havia pas de restar gaire més, però: a la tardor memorable d'aquell mateix any, 1868, va ser alliberat tot seguit, quan va arribar a Figueres la notícia del pronunciament de Prim, i tota la ciutat, aleshores molt progressista, va esclatar en festes, lluminàries i cançons i retrats d'Isabel II cremaven a les fogueres amb flames d'alegres coloraines.

Maria Àngels Anglada, *Les Closes* (1979)

- De quina forma podem dir que l'estructura del text ajuda a reconstruir la història de la protagonista?
- De quina manera ens dona l'autor informació sobre el lloc on es desenvolupa l'acció?
- Quines són les imatges que donen color al text?
- Quines estratègies narratives utilitza l'autor?

2.

Que sigui la meva ànima la corda d'un llaüt

Que sigui la meva ànima la corda d'un llaüt
 per sempre igual i tensa
 i que el destí no em pugui arrencar, decebut,
 sinó una sola nota, invariable, immensa.

5 Una nota molt greu i molt constant. Vençut
 no sigui mai el clau que tiba i que defensa
 la viva pulcritud
 de la vibració d'una corda ben tensa.

Sóc tan sovint com una corda fluixa i vençuda
 10 que vibra malament!
 Amb un ritme feixuc, engavanyat i lent,
 àtona, corrompuda,
 corda desafinada, la meva ànima ment.
 Quants cops l'hauria volgut muda
 15 per no sentir la música falsa del seu accent!

Senyor, ¿Tu no voldries
 reblar les torques dels meus extrems afeblits
 perquè mai no s'afluixin les meves melodies?
 Jo vull ésser constant en els plors i en els crits,
 20 i cantar sempre igual, ignorant les follies,
 els dalers, els neguits,
 el corb que sobrevola l'estepa dels meus dies...

Jo vull ésser com tu, o corda que diries
 que sempre et polsen els mateixos dits.

Màrius Torres, *Poesies* (1947)

- Què ens diu el poema sobre la idea que té l'autor de la seva ànima?
- Quina és l'estructura del poema?
- Quins tipus de repeticions, imatges i llenguatge s'utilitzen?
- Què és el que el poeta demana a Déu?